СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. Ч. 129. НЮ ЙОРК і ДЖЕРЗІ СИТІ, середа, 3-го липня 1946. No. 129. NEW YORK and JERSEY CITY, Wednesday, July 3, 1946. VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ — ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ — Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 4-0807 — THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA — FIVE CENTS ELSEWHERE

НАЗАГАЛ У ДРІБНІЙ ПРОДАЖІ ПРИДЕРЖУЮТЬСЯ ДАЛІ ДАВНИХ ЦІН

Звідомлення з різних американських міст про наслідки знесення урядової контролі цін, наложених Бюром Адміністрації Цін, є того роду, що в дрібній продажі далі придержуються давних цін. Зате пішли вгору спекулятивні шери на нюйорській біржі, мабуть у надії, що наступить загальна підвишка цін на усі товари. З Шикаґа доносять про підвишку цін на худобу, зокрема безроги, збіжжя, бавовну і вовну. В Індіанаполіс підійшла значно вгору ціна на безроги, а в Шикаго на збіжжя. На сході попідносили дещо ціни на мясо. По ресторанах наразі залишились давні ціни. Бизнесмени, як пишеться у пресі, намагаються здержати підвишки цін, розуміючи, що такі підвишки відразу знижать вартість доляра, а це знов відіб'ється погано на домашньому ринку і заграничному. Деякі великі фірми вже поробили заяви, що піднесуть ціни.

ЗА КОНТРОЛЮ ЧИНШІВ ЩЕ НА ОДИН РІК.

В обидвох палатах конґресу є много таких, що передбачають катастрофу в ліквідації Бюра Адміністрації Цін. Є думка, що треба би приступати поволі до цілковитого знесення контролі цін, та задержати таку контролю принаймні на чинші за помешкання на найближчий рік. Одначе ситуація в конґресі така, що навіть тяжко дістати згоду обидвох палат на передишку, себто на продовження контролі цін на дальших 20 днів, що перейшло в палаті репрезентантів, а застрягло в сенаті.

ЗАМОРОЖЕНІ ЧИНШІ В НЮ ДЖЕРЗІ.

Виконуючий обовязки ґубернатора стейту Ню Джерзі, Гейдн Проктор, проголосив екзекутивний розпорядок, яким заборонив підносити у стейті чинші за помешкання впродовж місяця, від часу як перестала існувати урядова контроля цін. Це не відноситься до бизнесових чиншів. В деяких стейтах чинші підскочили відразу на 33%.

ЩО КАЖУТЬ ФАРМЕРИ?

Кореспонденти, що відвідують фармерські стейти питають фармерів про їхню думку в справі знесення контролі цін. Назагал вони раді. Кажуть, що аж тепер дістануть більше за пшеницю та худобу. Але, заявили їм кореспонденти, тепер прийдеться фармерам більше платити за хліборобські машини, автомобілі й інші речі. Це вже не повинно бути, відповідали фармери, ці речі й так уже задорого коштують.

ВІДГОМІН В КАНАДІ.

Знесення контролі цін в стейтах канадійська публична опінія приняла як нефортунний крок для канадійських та світових трудових інтересів і взагалі для відбудови. Добачується можливість швидкого зросту цін, що може довести теж до господарських комплікацій в Канаді. Вважається, що канадійський уряд буде намагатися знова організувати публичну опінію за контролю цін та поробить відповідні заходи для вдержання відповідної лінії. Контроля цін на внутрішньому канадійському ринкові не буде надто трудна, натомісць вважають, що підвишка цін в Злучених Державах, головно на мясо та на фармерські продукти, може безпосередньо довести до контрабанди цих продуктів через кордон.

АМЕРИКАНСЬКА МОЛОДЬ ОБОРОНЯЄ ІДЕАЛИ ЗАХІДНОЇ ДЕМОКРАТІЇ.

З нагоди закінчення академічного року на університеті Нотр Дам в Савт Бенд та роздачі дипломів, наділений почесним дипльомом доктора прав колумніст „Ди Ню Йорк Сан", Джордж Е. Сокольскі, виступив з промовою про ідеологічну боротьбу між комунізмом та західною демократією. Говорячи про представника комунізму — Совєтський Союз — він твердив, що протягом цілої короткої історії свого існування комуністичний режим не був нічим іншим, як тільки брутальним насильством, запереченням усіх прав людини та взагалі всяких вольностей, що їх має за ідеали західна демократія. Сокольскі закінчив свою промову зазивом до нових докторів та до американської молоді взагалі, щоб вона мужньо стояла на сторожі тих ідеалів західної демократії, які єдині можуть стати основою нового, кращого світу.

ЩЕ ОДНА РЕВОЛЮЦІЯ.

З Монтевідео, Уруґвай, повідомляють, що там відкрито змову військових і поліційних елементів, які плянували державний переворот. Змовників арештовано.

Дальші наслідки пробної експльозії атомової бомби на Бікіні

Преса продовжує публікувати повідомлення та фотографічні документи з перебігу і наслідків пробного розриву атомової бомби біля коралевого острова Бікіні. В останньому повідомленні подається, що загальний вислід втрат між згромадженими експеріментальними кораблями збільшився досі до пять кораблів затоплених, шість перевернених, 25 пошкоджених важко, а лекші пошкодження віднесли, правдоподібно, неж усі інші. Загально вважається, що атомова бомба означатиме перелім теж у морській війні. На Бікіні ведуться дальші спостереження та досліди і вважається, що наслідки розриву атомової бомби ще далеко не закінчені. Стверджено теж факт, що звірята, приміщені на експеріментальних кораблях, залишились при житті.

ПАМЯТІ ПРЕЗИДЕНТА РУЗВЕЛТА.

Дня 1. липня відбулося у Вашинґтоні спільне засідання конгресу, присвячене памяті покійного президента Френклина Деляно Рузвелта. Підчас пропамятної промови, яку виголосив старий приятель покійного президента, Джан Дж. Вайнент, багатьом з приявних стояли сльози в очах. Свою промову закінчив Вайнант молитвою: „О, Боже, дай нам серце і волю зберегти цей народ таким, яким він його залишив — не тільки могутнім і багатим, але молодим і надійним, свідомим, віруючим і сильним. Боже, дай нам серце і волю двигнути цей народ вперед, як він це думав зробити, назустріч новій, ще більш безстрашній будучності, новому світові мира". На святочному поминальному засіданні, крім президента Трумана, дружини покійного президента та його сімї, були приявні теж найвищі державні і військові достойники та дипльоматичні представники чужих країн.

Справа Місії УНРРА в Україні причиною атаки московської „Правди" на Америку

Полемізуючи з домаганням американських властей, щоб американські кореспонденти мали право свобідних повідомлень про розподіл допомоги УНРРА в Україні та Білорусі, московська „Правда" знова накидається на Америку закидуючи їй бажання „диктувати". Вона, м. і. пише: „Проблема діяльности кореспондентів, яку в кожній державі реґулюється відповідно до існуючих законів, не має нічого спільного з діяльністю УНРРА. Кожне намагання злучити ці дві проблеми є нічим іншим, як тільки порушенням суверенних прав іншої країни та бажанням диктувати їй зі зовні".

УНРРА СПРОСТОВУЄ: УСІ СКИТАЛЬЦІ ДІСТАВАТИМУТЬ ДОПОМОГУ.

На вчерашнє повідомлення, подане за часописом Ню Йорк Таймс про те, що УНРРА відмовить допомоги усім скитальцям не-жидам, якщо вони не схочуть вернути до своїх країн, сьогодні читаємо в тій самій ґазеті таке спростовання: „Ґенеральний директор не зрозумів повідомлення. Ніхто не буде змушений іти куди-небудь проти його власної волі. Кожний, хто бажає вернутися до своєї країни, може цілком вільно це зробити. Нікому не скажеться іти, або в противному випадку умірати з голоду".

ВІДГОМІН КАТИНСЬКОГО ЗЛОЧИНУ В НОРЕМБЕРҐУ.

Оборонці німецьких воєнних злочинців перед Міжнароднім Військовим Трибуналом в Норемберґу, видвигнули справу 11,000 польських офіцирів і вояків, злочинно замордованих у Катиню. Зізнавав як свідок полковник Фрідріх Аренс, колишній німецький командир частини, яка відкрила масові могили. На підставі документів знайдених при вимордуваних, напр. листів, щоденників, в яких польські офіцири заповідають, що „дожидають чогось жахливого" і т. п., свідок доказував, що виконавцями злочину були большевики. Совєтський прокуратор доказував щось інше. Супроти цього справа далі остаточно не вияснена.

ВИБОРИ В ПОЛЬЩІ.

Після одинацять років у Польщі знова відбулися всенародні вибори. Офіціяльного висліду виборів ще не проголошено, але загально вважається, що перемогла урядова партія. Підчас виборів, в яких польська громадськість узяла масову участь, доходило в багатьох місцевостях до зударів між політичними противниками. Керівник польської опозиції до теперішнього уряду, віцепремієр Міколайчик, обвинувачує уряд в тому, що він у виборчій акції користувався терором. Багатьох членів селянської партії Міколайчика вбито, а ще більше заарештовано.

ВИБОРНІ ЗАВОРУШЕННЯ В ПОЛЬЩІ

У звязку з виборами в Польщі наспівають дальші повідомлення про великі заворушення та зудари між урядовою і опозиційною партіями. Після заяви керівника опозиції і віцепремієра Міколайчика, що урядова партія при допомозі большевицького НКВД тероризує населення, арештує та вбиває прихильників його партії, виступив з подібними обвинуваченнями проти партії Міколайчика представник міністерства закордонних справ. Він заявив, що „озброєні банди" тероризують польське населення „бючи, зранюючи та убиваючи сотні і тисячі" тих польських громадян, які голосували на урядову лісту.

МОСКВА ОБІЦЮЄ ЗНИЖКУ ЦІН.

Московське радіо повідомило про знижку цін на різноматні товари широкого вжитку в Совєтському Союзі та про вільну продажу деяких товарів.

АРАБСЬКА КАВАЛЄРІЯ ПАРАДУЄ В ЄРУСАЛИМІ.—В Єрусалимі відбулася недавно парада в честь британського короля. У тій параді брала теж участь невелика жидівська збройна частина, що вважають особливо замітним ізза атаків полестинських жидів проти британської політики. Та найбільшу сензацію викликали арабські кавалєристи, що належать до Арабської Ліґи, що є проти дальшої жидівської еміграції до Палестини.

ПАРИЗЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ МІНІСТРІВ ВИРІШИЛА СПРАВУ ТРІЄСТУ

З Парижа повідомляють, що Рада міністрів закордонних справ Чотирьох Потуг вирішила, вкінці, справу Трієсту, яка від девяти місяців була, здавалося, найбільшою перешкодою в дальшому прогресі дипльоматичних розмов для підготовки мирових договорів. За базу вирішення взято пропозицію французького президента, премієра і міністра закордонних справ в одній особі, Жоржа Бідо. Докищо не підписано жадного кінцевого договрру, але встановлено західні кордони Югославії здовж етнічної лінії та визначено автономну провінцію Трієсту, яка іде по лінії від Дуїно над Трієстським заливом, на південь до Чіттанова д'Істрія, що є над Венецьким заливом. Форму адміністрації автономної провінції встановиться пізніше. У висліді цего провізоричного компромісового порозуміння сподіваються, що в найближчих днях Рада міністрів визначить мирову конференцію 21 держав.

НОВИЙ УРЯД В ГОЛЯНДІЇ.

Після одного місяця нарад між премієром Люїсом Ж. М. Беел та королевою Вільгельміною, В Голяндії створено новий уряд, в склад якого входять пять католиків, пять лейбуристів та трьох безпартійних.

ВІДНАЙШОВСЯ ІНДОНЕЗЬКИЙ „ПРЕМІЄР".

Схоплений недавно „премієр" непризнаного уряду Індонезської республики та трьох його „міністрів" — товаришів недолі, віднайшлись та приїхали до Батавії, Ява, британським самолетом. „Премієр" заявив, що його були схопили молоді, безвідповідальні люди, та обіцяв дати при нагоді точніші вияснення.

КРІВАВІ НЕПОРОЗУМІННЯ В ІНДІЇ.

З Бомбаю повідомляють, що у висліді „непорозуміння" між прихильниками Індуської Конґресової партії та Музулманської Ліґи в Агмедабат було 19 осіб убитих, 130 поранених і 100 заарештованих.

АМЕРИКАНСЬКІ ВОЄННІ КОРАБЛІ У ШВЕЦІЇ.

До шведського порту Ґетебурґ заплили з першими американськими відвідинами після війни, один американський крейсер і два нищильники. Їх привітали з великими почестями.

АТОМОВА БОМБА ЗНОВА В РАДІ БЕСПЕКИ.

Створений субкомітет Комісії О.Д. до справ атомової енергії, має підготовити для Ради Беспеки відповідний проект міжнародньої контролі. Предсідник Комісії, австралійський міністр закордонних справ Герберт В. Еват, заявив, що в найближчих днях подасть до відома склад Субкомітету, до якого входить пять представників. Сама Комісія відбуде своє пленарне засідання в середу, 3. липня. Плян контролі буде підготований на базі американських пропозицій та переданий Раді Беспеки.

КИТАЙЦІ ВСЕ ЩЕ НЕ МОЖУТЬ ПОГОДИТИСЬ.

Нові пропозиції перемиря між китайським національним урядом та комуністами, пороблені американським посередником, ґен. Маршалом, розбиваються на розбіжностях думок обидвох партій, в першу чергу щодо організації китайської армії.

ЖИДИ ВТІКАЮТЬ ЗІ СОВЄТСЬКОГО ДОМУ НЕВОЛІ.

„Ди Ню Йорк Сан" повідомляє зі Штетіна, що там приїхало зі Совєтського Союзу 30,000 жидів. В повідомленні додається, що більшість „репатріованих" висловили бажання продовжувати свою подорож, по можності до Злучених Держав, Франції і Палестини.

ПАЛЕСТИНСЬКА ПРОБЛЕМА.

Премієр Атлі заповів у британському парляменті, що уряд знова буде намагатися розвязати палестинську проблему на базі пляну мішаної американсько-британської комісії. У міжчасі цю проблему розвязує британське військо, заарештувавши, докищо, 3,000 жидів, підозріваючи їх у приналежності до підпольної екстремістичної організації, як повідомляють з Єрусалиму.

ВІЙНА МІЖ ІТАЛІЙЦЯМИ І СЛОВЯНАМИ В ТРІЄСТІ.

На тлі непорозумінь до кого місто і область мають належати, в Трієсті прийшло знова до кривавого зудару між югославянами та італійцями.

До зудару прийшло після того, як один югославський офіцир застрілив одного італійця, а другого важко зранив. Італійці почали демонструвати, а дві тисячі югославців з комуністичними прапорами собі, і дійшло до того, що товпу мусіли розганяти слізними газами американське військо, постійно патролюючи танками по місті. У повідомленні згадується, що товпу помагали теж розганяти американський крейсер Фарґо та два нищильника. Були ранені.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.		SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$2.75
Число в суботи (з англійською Частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРОТИ АТОМОВОЇ БОМБИ І ВІЙНИ

Заки дістанемо знавцями переконтрольовані, повні звіти про бомбардування атомовою бомбою кораблів на Маршальських островах, маємо нагоду передумати провірені знавцями наслідки бомбардування японських міст Гірошіма і Нагасакі. Наш уряд добре зробив, що зарядив ці наукові досліди, в яких взяла участь малощо не тисяча різних знавців. А ще ліпше те, що висліди помічень знавців і урядових комісій дається до загального відома. Видно, що уряд не хоче нічо скривати, ні перед світом, ні перед своїм громадянством. Виглядає, що він таки хоче оте зло, що звязане з атомовою бомбою, знищити в такий спосіб, щоб воно вже ніколи і нігде не повторилось.

Звіт комісії, що розсліджувала наслідки вибухів атомових бомб в Японії, прийшов до дуже простого й одиноко розумного заключення: Злучені Держави, що винайшли атомову бомбу і перші її вжили, повинні тепер збудувати таку міжнародню систему, що поставить поза законом не тільки атомову бомбу, але й війну.

Нам здається, що всі ми в Америці так відчуваємо, що наш край, що перший випробував зброю, яка може знищити не тільки людську цивілізацію, але й людське життя взагалі, мусить тепер зробити ту зброю нешкідливою. Ця зброя не сміє попасти у невідповідні руки. Вона навіть не повинна бути ніким досліджувана як зброя. Бо як нею можна вбити в кількох секундах в одному тільки місті кількадесять тисяч людей, а вдвоє стільки ранити, і то смертельно або невилічимо, то що гіршого можна придумати?

Американська преса дала нам страшний образ нещастя, яке приносить з собою атомова енергія, якщо використана як зброя у виді атомової бомби. Хоч американці є покищо панами ситуації, бо мають у себе тайну виробу атомової бомби, то добре роблять, що зприводу цього не радіють, а навпаки, серіозно роздумують, що то сталосяб з американськими містами, як от з великанським Ню Йорком, якщоб їх хтось бомбардував атомовими бомбами. Чи досліди з атомовою бомбою в Бікіні принесуть ще щось більш відстрашаюче ніж те, що можна довідатись зі звітів про атомові бомбардування в Японії, є неважне. Досить цього, що досліджено в Японії. Якщо людство не втратило цілковито духової рівноваги і думає вдержати людську цивілізацію надалі, воно мусить обовязково знищити атомову бомбу. Знов атомова енергія мусить бути розсліджена та ужиткована для цілком чого іншого: для поліпшення людського життя. Отсе є та наука, яку дає нам руїна, якої зазнали при самім кінці другої світової війни японські міста Гірошіма і Нагасакі. Бікіні не може тут в основному нiщо додати, ні змінити.

Небеспека наглої інфляції

Від самого покінчення війни різні чинники страшуть нас інфляцією чи не кожного дня: Кажуть, що вона прийде внаслідок піднесення робітничих платень; що прийде внаслідок підвишки цін продукції; внаслідок недостачі краму; внаслідок виключення контролі цін над одним чи над другим предметом у продажу і т. п. Аж прийшла фатальна субота, 29. червня, коли то конгрес остаточно перепустив поправлений закон про Бюро Адміністрації Цін і президент заветував його, кажучи, що він загрожує жахливою наглою інфляцією.

Виглядає, що досі інфляції не було і нема, що вона щойно прийде. Одначе минулого тижня самий уряд проголосив, що ціни життєвих потреб зросли на 135.5 відсотків від 1935 — 39 років. Крім цього кожний з практики знає, як поволі зростають ціни продуктів з дня на день і вартість доляра зменшається з кожною підвишкою. У простій мові це значить, що страх перед інфляцією не є самим лише пострахом, але справжньою дійсністю. Колиж з вигасненням закону про контролю цін малаб щойно прийти небеспека інфляції, то виринає питання, яка це буде інфляція? Колиб вона була такою, як це сталося в европейських краях, де вартість гроша впала тисячекратно, то це булоб в Америці неприродне, бо до цього нема причин.

Та, всеодно, слова президента в його посланню до конгресу і в його промові до народу не можна вважати пустими. Вже тесаме, що вони походять з уст найвищого урядовця провідної держави, мусять приневолити нарід і цілий світ прислухатися до них і розібрати їх значіння. Це, що президент настає на негайне продовження закона про Адміністрацію Цін, вказує на справжню загрозу. Треба признати, що ця загроза не прийшла несподівано, бо ще шість місяців тому президент Труман домагався швидкого продовження закону про Адміністрацію Цін на один рік поза день 30. червня, тобто до липня 1947 р. Палата послів ухвалила це 18. квітня продовжения цей закон з деякими поправками, які касували контролю цін деяких продуктів. Сенат приняв також подібний законопроект 13. червня, але трохи відмінний від законопроекту в палаті, отже треба було порозуміння на конференції між обома палатами, як має закон виглядати. У понеділок 24. червня прийшло до порозуміння, щоб продовжити закон на рік з такими обмеженнями:

1. Мають бути затримані ціни на мясо, дріб, яйця, молочні продукти, нафту й інші олії, та на комірне; 2. Виробники мають дістати дозвіл настановити на інші продукти такі ціни, які були в жовтні 1941 р. з додатком коштів, які від того часу наросли. Продавці — як гуртівники так і малі бизнесмени — мали право теж додати ще свої кошти до коштів продукції і так мали відбити собі кошти від покупців; 3. мала бути покликана до життя „рада від — контролі" з правом знесення „стелі" в цінах на такі продукти, котрі не підлягають контролі, коли зайдуть відносини, які на це дозволяють. Ця рада малаб теж право настановити стелю на ціни, колиб вони вирвалися з рук і перейшли границі; 4. тому, що звільнено багато предметів від контролі цін, закон дозволяв ужити лише один білліон долярів на заплату відшкодування таким продуцентам, які потерпілиб на заробітках внаслідок контролі цін. До тепер такі субсидії виносили $1,870,000,000.

Оцей компроміс приняла палата репрезентантів ві второк, а сенат в пятницю. Провідник сенатської більшости Албен В. Барклі й інші прихильники уряду доражували президентові приняти закон, бо „ліпше, щоб хоч якийсь закон існував, ніж жаден"; а дотеперішний Адміністратор Цін Честер Бовлс зрезигнував із свого становища, кажучи, що він не може дальше сповняти свого уряду, який не зможе приноровитися до закону.

В суботу 29. червня президент заложив своє вето проти цього закону і зажадав від конгресу ухвалити продовження закону, заки буде новий. У мотивах до свого вета президент подав такі аргументи: „Колиб цей бил став законом, американський нарід був би приневолений вірити, що його забеспечує закон перед підвишкою цін. Одначе, наділі, нарід не був би забеспечений і незабаром зазнав би страшенного розчарування, колиб дійшов до правди".

У промові до народу президент доводив, які наслідки в практиці може мати знесення контролі цін. Він вказував, що недостача контролі цін потрясе не лише підставою господарки в Америці, але й цілого світа тому, що теперішний світ орієнтується на американську систему господарки і мірить вартість своїх предметів американськими вартостями.

Що таким поставленням справи президент спонукав нарід і конгрес поважно призадуматися над справою контролі цін, це вже показується з голосів преси і з висловів конгресменів. Загальний погляд такий, що замішання не може тривати довго, бо з цього можуть скористати власники домів і підприємці та понастановляти нові ціни, які булоб важко опісля скасувати. Отже найближчі дні мусять принести якусь розвязку цього незвичайно важливого господарського спору.

Микола Чубатий.

Один рік релігійного переслідування українців в Галичині

Саме в квітні минув один рік релігійного переслідування західних українців. Розпочала його загальна атака Советської Росії на Греко-Католицьку Церкву західних українців 11-го квітня минулого року. Продовж одного року перед нашими очима пересунулося стільки подій, що вони заслуговують на оцінку, як новий розділ в історії Західної України, а навіть в історії цілої України.

Большевики відгородили залізною куртиною країни, які свіжо найшлися під їх окупацією. Подвійною куртиною відгородили вони від світа Західну Україну, як нову найбільше неспокійну займанщину поміж приключеними під советськими територіями. Вже скоро минає два роки другої червоної окупації західно-українських земель, а до нині немає ще почтового звязку тих територій зі світом і жаден журналіст зі заходу не був ще у Львові. Перед двома місяцями американська преса принесла вістку, що на тих територіях ще панує стан воєнної облоги дарма, що такий стан вже знесено на території цілого Советського Союза з виїмкою балтійських держав та — як сказано — Західної України.

Відмежування Західної України від світа має дві причини. Перша причина ця, що там ще кипить боротьба автохтонного населення проти червоно-московських окупантів ведена Українською Повстанчою Армією. Друга причина ця, що на тих українських землях відбувається люте релігійне переслідування, яке стараються большевики закрити перед світом вчасі, коли саме одна із комісій Обєднаних Держав укладає Бил оф Райтс людини для цілого світа. Свобода віри займе в нім перше місце.

Питання, чому большевики взялися переслідувати Українсько-Католицьку Церкву в Галичині а, для прикладу, лишили у зглядному спокою римо-католицьку церкву, на цій самій території може пояснити тільки історія нищення Росією східного католицтва на Україні та на Білоруси. Релігійне переслідування галицьких українців це продовження того самого переслідування, що його був вже намітив цар Петро І., виконувала цариця Катерина ІІ., сатрап цар Микола І., Александер ІІ. та Микола ІІ. Сталін не винайшов в цій справі нічого нового. Він просто дальше виконує це саме, що перед ним робили реакційні царі тільки зі ще більшою брутальністю, бо і ціла большевицька система є куди брутальніша від системи реакційного царату.

Головна причина переслідування українського католицтва ця, що воно стало могутним засобом української національної відрубности від москалів, а тим самим кріпкою остоєю українського духовного самостійництва. Друга причина того релігійного переслідування це те, що східне католицтво в Україні це потенціяльно небеспечний ворог російського православія, яке в очах громадянства є скомпромітоване своєю вірною службою поліцийній владі кожночасної Росії. При свободі віри така служальча церква, як російська, без моральних основ не моглаб видержати суперництва з високо-моральною церквою західних українців.

Оце дві причини, чому на галицьких українців спало релігійне переслідування, при відносно толерантнім відношенні до місцевого римо-католицтва. Не зважаючи на відгородження Західної України від світа, таки доволі багато відомостей, про ці події передісталося за кордон так, що ми нині маємо вже змогу устаглити факти та витягнути заключення щодо теперішньої та майбутньої судьби церкви західних українців.

Вже вчасі першої червоної окупації Галичини подібно як вчасі окупації Галичини 1914 большевики старалися насаджувати тут російське православія. Проти кожного єпископа в Галичині поставили вони православного, одначе це не мало ніякого результату. Тому після приходу большевиків вдруге на Західну Україну, вони виробили докладну програму на знищення Українсько-Католицької Церкви.

Перший рік другої советської окупації це була проба нагінними засобами віддати Галичину під зверхність московського патріярха. В цій цілі патріярх Олексій видав послання до українських католиків, в якім взиває їх приступити до російської православної церкви. На початку 1945 звертається він теж індивідуально до всіх українсько-католицьких владик з пропозицією перейти на православія. Перший, хто відкинув цю оферту був митрополит Йосиф Сліпий, за ним пішли другі єпископи. Аж тоді розпочався наступ.

Фізичний наступ советського НКВД попередила напастлива стаття Михайла Рудницького, про яку писалося в Свободі в осени 1945 в статті під заголовком „Авангардист Чекістів". Наступна стаття в советській пресі була вже надрукована під псевдонімом „Росовича" та була ще більше дика від попередної. Вона вже виразно віщувала близьку бурю. Це видно було з того, що советський уряд надав цій статті розголосу, передруковуючи її у всіх західно-українських публікаціях.

Сподіваний головний удар дійсно прийшов дня 11. квітня 1945. Большевики перевели дводневу ревізію в катедрі св. Юрія у Львові, а 13. квітня заарештували митрополита Йосифа Сліпого, його помічника Никиту Будку та єпископа для волинських уніятів Миколу Чарнецького, що від часів першої червоної інвазії на Західну Україну перебував в Галичині. Рівночасно арештували теж єпископа станиславівського Григорія Хомишина, та його помічника Івана Лятишевського. За арештуваннями єпископів у Львові та в Станиславові пішли арешти катедральних духовників, як ректора станиславівського семинаря о. Бойчука, ректора малої семинарії у Львові о. д-ра Чорняка та львівських священиків о. д-ра Г. Костельника, о. В. Кладочного і других. Цих двох останніх скоро звільнили з тюрми. В дорозі до тюрми біля Києва помер єпископ Хомишин; вістка про смерть митрополита Йосифа Сліпого показалася неправдивою.

Удар по єрархії ще не давав Москві бажаного результату, Тому НКВД почав шукати за людьми, що взялиб на себе ролю юдів-предателів. Найшов він їх в трьох священиках: о. д-р Костельникові, з львівської дієцезії, о. д-р Михайлі Мельникові з перемиської та в о. Антоні Пелвецькому зі станиславівської. Провідну ролю відіграв в цій справі о. Костельник, тому варто цій особі, що відіграла ролю [illegible] Герострата, ближче приглянутися, бо він теж добув світового розголосу, підкладаючи огонь під святиню свого народу.

О. д-р Г. Костельник не походив з Галичини, тільки вийшов з так званих бачванських українців в Югославії. Людина це талановита, та незлий письменник, одначе вповні незрівноважена та без самоконтролі. До університетських часів писав він тільки по хорватськи, одначе покінчивши богословські студії у Львові оженився в Перемишлі та остав в Галичині. Його українські національні погляди ніколи не були глибокі, його релігійні переконання вповні баламутні. Перед війною вславився він як відкривець чудесного хлопця в Бродах, а потім стигматички Насті Волошин. В обох випадках блукав він поміж забобоном та містичною вірою. Дискусія на останню тему переведена поміж професорами Богословської Академії та о. Костельником виказала його безмежну плиткість як богослова. Коли організувалася Богословська Академія у Львові, теперішний митрополит Йосиф Сліпий покликав о. Костельника викладати фільософію. Його виклади були одначе вже тоді невповні згідні з католицьким світоглядом, тому Ватикан по переведеній контролі Академії наказав о. д-р Костельника усунути зі складу професорів Академії. Тепер в квітні 1945 арештований у Львові НКВД-истами разом з Митрополитом, заломився під терором НКВД-истів та приступив до організування так званої Ініціятивної Групи для зединення Українсько-Католицької Церкви російсько-православною. О. Мельник та о. Пелвецький це були перед війною в Галичині невідомі особи.

Маніфест Ініціятивної Групи, очолюваної о. д-р Костельником, о. д-р Мельником та о. Антоном Пельвецьким, звернений до українсько-католиць-

---

ОЛ. ЛУГОВИЙ

Права автора застерігається.

БУРЕВІЙ

Повість з часів Революції в Росії і Східній Україні в 3-х частинах.

(Другий том трильоґії „ОГНЕМ І КРОВЮ").

ПЕРША ЧАСТИНА

4)

Трохи дивно ставало молодим старшинам чути такі слова з уст генерал-лейтнанта і графа. Не дивувалися старші, ті, що з вояцтвом за роки війни зжилися, справді обходилися з вояцтвом по братськи, не затрачуючи службових границь у взаєминах. Стенбок-Фермор говорив далі:

— У високого начальства наша дивізія на непевному рахунку. Нас вони не знають, не розуміють, або розуміти не хочуть, „панове старшини, вас розумію, розумію нашого вояка! Не дивно, бо за роки війни зжився з вами. Деб я не був у будуччині, роки, проведені з вами, залишаться у мене найкращими споминами. На жаль, ми незадовго розлучимося. В Головному штабі я на черзі на становище команданта корпусу. не знаю, яким саме корпусом доведеться мені командувати, піхотним чи кінним...

— Четвертим кінним! — загомоніли з сірого кінця молоді корнети. Викрики підхопили старші ранги. В землянці загуло! Підохочені затягнули „Боже царя храні"... Підносилися тости за здоровля царя, царствуючого дому, за армію, її вождів, за перемогу над ворогом. Відчитувано телеграми всяких великих князів і княгинь, шефів Чернигівського полку. Молодь ревіла захоплено. Старші хилили голови, начеб тих тостів і вигуків соромилися...

Бенкет чернигівців затягнувся до пізної ночи...

II.

Чернигівський „городок" коло села і озера Шини займав лісистий простір десятин з півсотки. Скрізь через мочари прокладені поздовжні кладки, по три й чотири деревини вряд, скрізь стежки і тропи на сухому ґрунті, ями і незамерзаючі криниці. Де трапився серед мочарів сухий, залісенений горбок — там тулилися одна до одної стайні і землянки, вдавлені в землю, присадкуваті, з одним, найбільше двома підсліпуватими віконцями, з незмінними нарами зловж стін, підпорами-стовпами і залізною печею посередині, брудні й вонючі. По святі не сплять в землянках. Гірко жалуються на своїх батьків-матерей, на що не в пору привели їх на світ на поневірку й гірку незавидну долю, нарікають на старшин, на війну, кленуть потиху всіх її спричинників... Засипляють поволі, але не всі...

Ось, з півтемного кутка в одній з землянок чути голоси двох співрозмовників. З нотками муки в голосі один питає:

— Ой, Господи! За що ми так мучимося, вже который рік? Гниємо тут, воши обідають! Не повірив би ніколи, що людина може витримати в наших умовах. Кінь, і той не видержав би.

— За терпіння Бог дасть спасіння, — подразнено відповідає другий помовкою. — Як чортяка нас вхопить, то за свої муки без пересідки в рай помандруємо!...

— Гріх так казати... Мішати рай з чортами! Бог покарає.

Може і не покарає. Чому він не покарає тих, хто післав нас на ці муки? Ті собі живуть у роскошах і достатках, немов сир у маслі плавають, сміються в кулак з нас, мілiонів дурнів, що сліпо виконуємо їх забаганки, що за їхні інтереси йдемо вбивати своїх братів, таких, як і ми працюючих! А ті наші верховоди на нашому здоровлі і житті величезних зисків доробляються!

— Наше діло слухати влади. Бо всяка влада від Бога! — резонує перший.

— Нехай і так. Алеж Бог справедливий і люблячий. Він каже: хто візьме меч — від меча згине.

— Цеб то й ми погинемо?

— Певно, погинемо і ми, вічно ніхто не житиме. Наше життя не таке й важне. Але передше погинуть ті, що війну розпочали, під страхом кривавих кар післали нас збивати... Прийде ще час, коли зброя, вжита проти працюючого люду других держав, обернеться проти тих, хто дав її народам у руки.

— Які страшні слова ти говориш! За такі вислови і розстріляти можуть!

— Нехай! Хіба я один? Нас міліони проти тисячів наших верховодів. Ви всі таке думаєте, та не відважуєтесь покищо сказати. Прийде час і ваш терпець урветься!...

— Може воно й правда. Кому ця війна потрібна? Яка з неї користь?

— Комусь потрібна, як бачиш. Володарі не завагалися навіть перед вбивством одного зі своїх, щоб війну спровокувати, знайти причину до різні. Ходить їм про торгівельні ринки, сильніщі хочуть мати все, а слабшим не дати нічого. Та для нас закривають дійсні причини війни різними блахманами про „визволення народів"!

(Дальше буде).

Що діється на скитальщині?

ПОДІЇ У ФЮСЕНІ.

В суботу, 11. травня 1946, в таборі Фюсен поширилася чутка про те, що до Фюсену прибув польський репатріяційний військовий відділ, завданням якого є допомагати при пиреведенні репатріяції. Одночасно стало відомо через інформації неофіційні з УНРРА, що у військової влади маються списки на 370 осіб, т. зв. військових злочинців, котрих мають вилучити з табору і передати советам. На запити мешканців табору, звернені до УНРРА, остання не мала нічого відповісти. Тогож самого дня почалась масова втеча людей з табору, бо було відомо, що списки складаються в самому таборі частинно советським представником, котрий мав до своїх послуг від УНРРА всю картотеку мешканців, частинно місцевою советською агентурою (в українському таборі бувшим голвою Цвяхом).

Мешканці втікали тому, що ніхто не був певним, що його немає на тому списку. УНРРА не давала ніяких пояснень і заспокоєння не вносила, бо фактично сама не знала, що має відбутися. Масового характеру втеча набрала в неділю, 12-го травня, після полудня, коли в таборі поширилися чутки, що в понеділок табор буде оточений військом. Підчас втечі, в годині 11-тій вночі, Цвях викликав телефоном СІС. Тікали старі і малі, мужчини і жінки, 3-річні, 5-річні, 14-річні і 70-річні „Кріксфербрехери". Хмарою дрались на гору. Малі діти майже впродовж тижня ночували в лісі, в горах, на землі під дощем. Багато захворіло. Був такий випадок, що вагітна жінка забралася, настільки високо вгору, що підчас полігів, які в [illegible] чини не могли до неї дібратися, аби дати їй необхідну допомогу.

В пятницю, 17. травня 1946 і в суботу 18-го тратня, поступово УНРРА почала заспокоювати людей і закликати до табору, говорячи, що таборові нічого не грозить, і що паніка була надаремна. Коли заспокоєні мешканці табору повернулися майже всі до своїх мешкань, в таборі 21-го травня у вівторок, о пів 10. ранку, табор раптом оточено американським військом. Поза мурами табору стояли скорострілі, скеровані на табор. Через гучномовець двічі подано прізвища 405. осіб, мешканців табору, з них 70 руських, решта українці, які викликалися нібито з метою перевірки до салі театру. Одночасно американські жовніри ходили з бльоковими по кімнатах, де мешкали зазначені по списках особи і переводили арешти. Звичайно в наслідок таких подій, всі викликані по списку зі своїх мешкань вийшли до інших помешкань, щоби скритися. Частина людей заховалася в рурах (колекторах) центрального огрівання під землею. Незабаром це стало відомо і туди пущено теплу воду (була урухомлена котлівня в огріванні), що ледви не захлинула людей. Деяка частина зазначених в списку зголосилася добровільно до театру (коло 50 осіб) і вже там залишалася під шпекорою. Незабаром повідомлено американським офіцирам, що настала обідня пора, а тому що вони не мають змоги затриманих людей нагодувати в таборі, то їх по десятках і по черзі відвезуть до готелю на обід. Перше поїде один десяток, пообідає, повернеться до табору, зним другий, третій т т. д. Отже охотники до першого десятка вже можуть сідати до машини. Таким чином була відправлена перша машина, але звичайно, не до готелю, а в гори, в село Гогеншвайнгау, де перебував польський репатріяційний відділ і советські представники. Там насамперед був переведений американськими жовнірами обшук усіх арештованих (відібрано ножі і інші острі речі), а американськими військовими і лікарями медичний огляд (вислухували серце і легені) і шукування знаків СС. Після того людей відтранспортовано до криміналу і розміщено у Гогеншвайнгау.

За цей час в таборі сталися такі події:

1. Нарід зорієнтувався, що людей везуть не на обід, а просто „вивозять".

2. Наступна машина, що мала відходити, була натовпом, затримана і з табору не випущена; була масова українська демонстрація; москалі участи не приймали і сиділи на бльоках. Викинуто чорні фани, розвішено [illegible] написами: „Пане Директоре, де. поділася американська демократія. Сталін її взяв. Ми, як і Ви є люди і теж хочемо жити. Верніть нам наших братів. Антилюдськими вчинками не пляміть свого прапора" і т. д. Намагання якогось советського провокатора зірвати демонстрацію (кинув каменем в американського жовніра, аби зі сторни американців викликати відповідну акцію) натовп зустрів гостро і провокатора побив, не мало успіху. В цей час польовим тилефоном, що був прокладений спеціяльно з табору, були викликані допоміжні військові частини. Жовніри на 2-х чи 3-х автах тягарових приїхали з ґумовими і деревяними дубинками і одягли протиґазові маски, маючи на меті пустити ґаз, аби розігнати натовп. Але це на натовп не вплинуло. На знак протесту була оголошена голодівка. (Знову лише в українському таборі). Внаслідок масового протесту, полковник, що переводив акцію, змушений був її припинити. На площі табору влаштовано укр. греко-кат, і укр. автокефальною православною церквою релігійну демонстрацію і сукупно відправлено молебінь.

На домагання народу шпера була знята, а американські війська опустили табор. Із 25 забраних з табору осіб, після перевірки і переслухування комісією, звільнено з криміналу 9 осіб; щодо решти, 16 осіб, полковник, що переводив акцію, заявив у свойому оголошенні через гучномовець, що ще до вечера поверне людей до табору. Однак людей не повернули. Натовп з нетерпінням очікував на площі цілий день повороту тих осіб аж до ночі. Увечері директор УНРРА, містер Гардт, майор чи капітан, виголосив по таборовому радіо, що 9 осіб є звільнені, а решта буде звільнена наступного дня, бо Комісія не мала часу їх переслухати. Советів, що намагалися прорватися до криміналу, і бути присутніми на комісії, польські відділи не допустили з власної ініціятиви, не зважаючи на дозвіл американців на участь у провірці.

Як будуть розвиватись події надалі, невідомо. Табор находиться в стані голодового страйку. Характерно, що американці самі підчас виконання акції очікували загального протесту, і коли він стався, відїхали.

Фюсенська справа не є скінчена. Отже потрібно, щоби з голодуючими Фюсенцями солідаризувалось усе українське громадянство. Тільки в цьому випадкові може бути ґарантія, що акція буде припинена і деінде не повториться.

Треба додати, що крім цих 25-ти арештованих у таборі було заарештовано всіх приватників та тих, що скрилися в лісі. Усіх пізніше звільнили. Крім цього належить підмітити, що голодівку проголосив теж і російський табор. Старі російські емігранти її не придержувалися, тоді, коли білоруси і нові російські емігранти, що там живуть, приневолені були цим виступити проти старих емігрантів, розливаючи їхню супу, відбираючи харчі, і т. д.

Голодівку припинено, коли випущено усіх арештованих на волю. Голодівка тривала два дні.

22. травня переслано до ООД обширний меморіял з підписами мешканців українського, російського та литовського таборів у Фюсені, ілюструючи і паніку, котру викликала вістка про комісію в нашому таборі та спротив проти всяких інших комісій на будуче.

До цього письма долучено на припоручення центральної УНРРА в Мюнхені характеристику та життеписи командантів усіх цих таборів.

Цей меморіял забрав головний інспектор УНРРА в Мюнхені, щоби особисто відвезти його негайно в Лондон для дальшого пересилання.

С. И.

кого духовенства звертається з апелем до духовних Галичини приступити до їх ґрупи, є тільки доказом, що Ініціятивна ґрупа не була головним чинником навіть в їх апостазії. Головним чинником став тут НКВД. Стиль мови маніфесту та спосіб арґументації не належать до о. Костельника, якого і приватно і як автора літературного автор оцеї статті мав змогу знати продовж 30 літ. Всеж таки раз заломившися, може й під важким терором о. Котельник став котитися щораз нижче та нижче.

Члени Ініціятивної Групи найшли проти себе солідарний мур духовенства та вірних. Коли на 2,700 духовних Галичини потрапили вони потягнути за собою тільки 42 духовних, то це доказує, як твердо стояло ціле українське духовенство та громадянство в Галичині про Святім Юрі, проти московської церковної залежности.

З таким марним результатом звернулися члени Ініціятивної Ґрупи до Совнаркому України

У відповідь дістали вони письмо, яким советська влада приймає їх працю до відома, призначує їх одинокою владою в Українсько-Католицькій Церкві та наказує Ініціятивній Ґрупі доносити до КНВД-истів про поставу поодиноких духовних і монастирів щодо їх акції. Урядником призначеним для тої справи Совнаркомом став якийсь комісар Ходченко. В той спосіб в советській державі, де церква відлучена від держави, советський комісар присвоює собі право церковного ерарха, бо він призначував, хто має бути зверхником Українсько-Католицької Церкви. Органи советської поліції НКВД стали помічниками духовних відступників. Оце події, що розпочали мученичий шлях галицьких українців.

ЖАРТИ

Не додержав умови.

— Ви не додержали умови — каже директор театру до архітекта, згідно з плянами якого перебудовано театральну салю.

— Якто? — обурюється архітект.

— Ви обіцяли, що на салю може ввійти тисячу людей, а тимчасом ніколи не було більше як сто!

ЖЕРТВИ НА ПРАЦЮ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Тов. ім. Богдана Хмельницького, від. 133 У. Н. Союзу в Нюарку, Н. Дж., ухвалило на пiврічних зборах жертвувати з каси Товариства $50, а крім того члени зложили $50, а тоді цю суму $100 розділено в такий спосіб, що до Допомогового Комітету в Філядельфії вислано $75, а на цілі Конґресового Комітету вислано знова $25.

І. Андрійчин, секр.

HEALTH HINTS

("Health Hints" is a regular contribution to this paper by The Medical Society of New Jersey. Questions should be addressed to the Office of the Society, 315 West State Street, Trenton 8, N. J.)

GARDENING: A DOUBLE-BARRELED HEALTH WEAPON

GROW health as well as vitamins in that garden of yours. Gardening is a form of exercise and relaxation, as well as a source of vitamins and nourishing foods. The amount of exercise required to keep a town-sized garden in good condition is enough to keep a man in physical trim.

In addition to producing vitamins for his family's diet, the gardener is building up his muscles, is getting his lungs full of fresh air, and is concentrating on something foreign to his everyday business worries.

Everyone needs a hobby, and men are inclined to overlook this completely or to have such a strenuous one that they do themselves more harm than good.

Regular exercise in small amounts is more important after a person reaches middle life, and this is an excellent way to get it.

Gardening will not only keep down any tendency to overweight, but will furnish necessary foods and relieve some of the worldwide shortage. This year it is a patriotic duty to produce as much of one's food as possible—and vegetables and fruit can almost supply a family's summertime diet.

So gardening provides two ways to health.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРҐАНІЗАЦІЙ

ШІКАҐО, ІЛЛ.

Українським жертвам війни.

Члениці Сестр. Благовіщення, від. 125 У. Н. Союзу в Шікаґо, Ілл., зложили жертву на допомогу жертвам війни в сумі $60, а решту додано з каси і так висилаємо $100 і просимо залучити до сто-долярових жертводавців.

Зложили по $2: О. Горох, З. Стравняк, П. Махомета, М. Кобак, Либа Подола, Т. Косар, М. Білянська, Л. Подола, А. Сенюта, І. Подола; по $1: К. Край, З. Колодій, С. Ганович, А. Пізяк, Н. Гавришин, М. Войткоф, А. Штим, Е. Міллер, К. Велика, А. Черґава, З. Васевич, П. Генюк, М. Лобойко, С. Баран, Т. Ярема, М. Костерка, А. Шалько, П. Яворська, П. Височан, А. Іванишин, С. Дутчак, Е. Онищук, А. Собеська, Е. Соцінец, К. Білецька, М. Гриньків, К. Плетяк, К. Савчин, М. Патерин, К. Пелешак, М. Магомета, А. Кикта, М. Ґіт, М. Леськів, П. Дмитрів, Е. Гавпилюк, З. Луців, А. Петрів, А. Іляш, Й. Федун **Іванка Подола,** секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На згадку доброго громадянина.

Дня 20. червня попрощався з цим світом Михайло Тиняцький, довголітний член Братства св. Володимира, від. [illegible] У. Н. С., та активний член багатьох Комітетів, головно тих, що занімалися допомогою на відбудову культурних осередків в селі Залісцях Старих, повіт Зборів, звідкіля покійний походив. Протягом довгиь 40 років свого побуту в Америці, покійний був тихим, але невтомним робітником на суспільній ниві і завжди свідомим українцем. Щоб вшанувати його память, рідня та товариші покійного зложили на поминках пожертви на допомогу скитальцям та сиротам.

Дружина покійного, Марія, та діти і внуки зложили $10, брат Олекса $5; по $2: І. Павлишин, Л. Аміко, А. Білецька та І. Чехович; по $1: В. Шаринський, Г. Волчинський, Я. Стахів, Г. Тирин, М. Адамський та В. Хоміцький.

Разом зібрано $29. з якої то суми признано $ 24 на сиріт, а $5 на пресовий фонд „Свободи55.

В. Хоміцький, секр.

ШІКАҐО, ІЛЛ.

На скитальців зі срібного ювилею.

Дня 15. червня ґром. Василь і Розалія Сидоряк святкували срібний ювілей — 25-ту річницю свого подружого життя. Запрошені гості, за веселою ґутіркою, піснями і побажанями для ювілятів, не забули теж про українських скитальців і на заклик п-ні П. Боднарчук зложили на допомогу скитальцям:

Обидвоє ювіляти $10. а Н. Ґудз $5; по $3 зложили: Л. Стравняк, Ю. Смит і Ю. Куць; по $2: М. Васильців, І. Федун, Черґавий, Цимбаліст, Гаврилишин, Леськів, Боднарчук; по $1: І. Делот, С. Вандас, К. Край, Я. Ґудз, К. Плетяк.

Зібрані гроші в сумі $44 вислано до Зл. У. А. Д. Комітету в Філядельфії.

П. Боднарчук.

ЙОНКЕРС, Н. Й.

Парохіяни при церкві св. Арх. Михаїла в Йонкерс, Н. Й., зложили на допомогу українським жертвам війни $445, які відіслано до Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

Жертвували: Сестрицтво Апостольства Молитви $25. По $10: о. М. Кінаш, Марія Автіро, Михайло Петришин; по $6: Василь і Анастазія Мандзій, Микола і Текля Чолій, Марія Дмишко, Варвара Цюрик; по $5: М. Кінаш, К. Вдовин, С. Середнінський, І. Спяк, К. і А. Пузьо, А. Кмець, І. Бохневич, Варри, П. Сіканець, А. Сивік, П. Сениця, Т. Косар, М. Ковальчик, А. Вовк з Гейстінгс, М. Чолій; Ф. і Т. Гарасимів $4; а по $3: К. Сивик, І. Барецький, М. і М. Цап; по $2: О. Бабій, М. Цюрик, П. Дзендран, С. Дзендран, М. Фатюк, Т. Ґрубяк, М. Гарасимів, А. Голіят, В. Кренца, Т. Кренца, А. Кояблка, Ф. Костевич, о. Е. Монастирський, П. Макар, А. Морох, А. Мадарәць, М. Мадарәць, Т. Ґомза, А. Новосільська, Е. Пилипишин, К. Петрик, А. і Ю. Петришин, М. Шутович, Е. Семчич, М. Кендзерська, Г. Урбан, З. Федорчак, А. Серафин, С. Скробала, М. Ващин, І. Ващин, М. Всякий, А. Теличка; по $1: В. Атаманчук, А. Антонів, А. Антошик, М. Андрійчак, М. Барчишин, С. Бирва, І. Баранек, Г. Бревус, І. Бибел, К. Бенза, А. Балко, А. Бохняк, В. Чолій, П. Цьовка, А. Чоловська, О. Кленсі, І. Дучинський, М. Дріскол, С. Дошия, Д. Дулиба, Г. Дзендран, А. Іґел, В. Фридрик, К. Фіра, І. Фецко, О. Фецко, Д. Ф. Фіра, С. Фромель, Р. Федірка, А. Ґрубяк, М. Ґрубяк, Д. Ґрубяк, В. Голіят, І. Гаврильчак, М. Голутяк, М. Голуб, Р. Ганич, К. Ізеніцька, І. Югас, П. Якимик, П. Курила, В. Курила, П. Качмар, С. Котелець, М. Крохмальний, І. Крупа, А. Качковська, Е. Клап, Е. Кардаш, П. Квап, П. Качмар, М. Кренця, А. Кода, А. Кохань, К. Кохановська, М. Лагойда, Г. Лесів, І. Лабовський, М. Лабяк, М. Мазур, М. Макар, М. Мурайка, М. Миґаль, А. Малярчук, Е. Момот, П. Майнич, В. Микуляк, С. Макар, А. Матіяшовська, М. Макар, М. Мельник, П. Моть, Г. Хищак, А. Хищак, В. Хомяк, А. Хомяк, Ю. Навалянець, П. Обух, І. Обух, Й. Обух, К. Окаль, В. Палиця, І. Пендерецький, С. Перковський, М. Писарчик, Д. Попадюк, І. Процак, П. Пилипко, С. Попович, М. Палиця, М. Петрик, М. Петро, А. Петрик, Г. Радко, П. Рак, М. Рак, І. Шутович, А. Серединська, І. Скробала, М. Сивак, К. Скробала, М. Шиманський, В. Сивик, І. Сивик, П. Салій, П. Серединський, Н. Савастюк, І. Спяк, Е. Скробала, В. Сапко, С. Сивик, А. Стасяк, М. Семчич, М. Сивик, А. Сигик, М. Тех, Е. Тутко, Г. Теличка, М. Урда, Т. Устіяновська, Г. Ващак, К. Вашак, А. Вовк, Т. Верний, Вавак, А. Верний, І. Вавак, М. Вавак, К. Варися, К. Вовчак, П. Вариха, Н. Вандзіляк, А. Вовк, Е. Васічко, М. Зелінка, М. Зиньчак; дрібними $76. Разом $445.

Василь Мандзій.

ПРОТОКОЛ

з нарад головного екзекутивного комітету У. Н. Союзу, які відбулись 21. червня 1946 року в головній канцелярії У. Н. Союзу, під ч. 81-83 Ґренд Стріт, Джерзі Сиґі, Н. Дж.

На зборах були присутні: головний предсідник М. Мурашко, заступник головного предсідника Г. Герман, заступниця головного предсідника Марія Малевич, головний секретар Д. Галичин, головний касієр Р. Слободян.

Головний предсідник відкрив наради в годині 1. вполудне, та подав до відома ці справи, які були полагоджені від останніх зборів екзекутивного комітету, а також предложив такі справи, що їх треба полагодити на цих зборах. Ці всі справи були такі:

Купно бондів. Закуплено отсі бонди: Shell Union Oil Co., 2½% за $76,125.00; Utah Power and Light Co., 2¾% за $40,600.00; Consolidated Gas, Electric, Light and Power Co., 2¾% за $78,375.00; Illinois Power Co., 2⅞% за $51,270.00; Central Main Power Co., 2¾% за $51,000.00; Jersey Central Power and Light Co., 2⅞% за $87,550.00.

Продаж реальностей: Рішено продати такі реальності: під ч. 59 Біч Стріт, Джерзі Сиґі, Н. Дж., за $5,000, на якій було ще морґеджу на суму $5,000; під ч. 77-79 Джексон Евеню, Джерзі Сиґі, Н. Дж., за $74,000, на якій було ще морґеджу в сумі $69,000; під ч. 2255 Годсон Булевард, Джерзі Сиґі, Н. Дж., за $15,000, на якій було ще морґеджу на суму $12,000; під ч. 141-143 Бейвю Евеню, Джерзі Сиґі, Н. Дж., за $6,600, на якій було ще морґеджу в сумі $5,500.

Морґеджі. Рішено інвестувати на перший морґедж суму $20,000 на реальність під ч. 3600-3606 Сейнт Ловренс Булевард, Монтреал, Канада.

На цьому вичерпано програму нарад і головний предсідник закрив збори в годині 5:15 пополудні.

Д. Галичин, гол. секретар У. Н. Союзу.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо відділи У. Н. Союзу, що орґанізатор **А. Маланчук** відвідає впродовж **липня** відділи У. Н. Союзу в горішній частині стейту Ню Йорк у таких місцевостях: **Елмайра, Олієн, Горнел, Рачестер, Оборн, Сиракюз, Ром, Ютика, Дурґамвіл, Геркімер, Літл Фолс, Амстердам, Бродалбін, Коговс, Трой і Гудсон, Н. Й.**

Орґанізатор А. Маланчук повідомить ще окремо відділи, коли якраз він буде в поодиноких місцевостях. Просимо хвальці заряди відділів в поданих тут місцевостях дати всяку можливу поміч А. Маланчукові в його орґанізаційній праці. 104,-

Головна Канцелярія У. Н. Союзу.

Англійська преса про Україну

(За Українською Інформативною Службою, Лондон).

Віклі Ревю" (25. 4.) в замітці **„Україна"** приносить короткі відомости про повстанчий рух на Україні, де говориться про „героїчну боротьбу української нації" так мало знану на Заході тому, що це не було в інтересі ні націвської Німеччини, ні советської Росії подати до відома Заходу, що ті, кого вони прийшли „визволяти" зустріли їх збройним спротивом.

„Кетолік Геральд" (18 4.) в статті, „Що таке значить унія з Москвою" доносить, що православна церковна московська єрархія, під яку піддали тепер гр.-катол. українську церкву Галичини, складається з дивних пастирів. І так, два православні єпископи для Галичини є члени компартії: Макарій є один з найактивніших членів партійної організації Москви, Ніколай є бувший лідер безбожників. Многі священики, розіслані по парафіях теж є комуністи, що перейшли шеститижневу муштру, заки їх призначили на російських попів. Коло тисячі українських священиків (до кінця вересня м. р.) було заарештовано, коло 60 розстріляно. Арештовано теж 170 василіян, 40 редемптористів і 20 студитів. Архиєпископські палати сконфісковано.

„Ворлд Ревю" (травень 1946) в статті „Правда про советські меншости" автор Едгар Брюс, який один рік завідував справою репатріяції советських підданих в Німеччині, дає відповідь на поставлене в статті питання. Цілими місяцями провадив він розмови з советськими підданими різних національностей і особливо з українцями. Загальний висновок такий, що вони більше як вогню бояться повороту до СССР. Навіть молоді мають добру память. Один український студент з Києва згадує, як його батька, у якого знайшли офіцирські еполети, забрали большевики без повороту; як він мусів студіювати, одночасно виконуючи тяжку фізичну працю, що це було не життя, лише вегетування та що він за ніяку ціну не бажає повертати назад. Автор був присутнім, коли советські старшини пробували спонукати своїх горожан до повороту. Відповідь була, що вони вертати не хочуть, не хочуть заслання і смерти, що вони забагато знають про СССР, щоб повернутись туди. Автор бачив, як советські старшини умовляли збігців протягом 5 годин, але ті лишилися непохитними в своїй постанові. На 200 збігців „повернулося" не більше трьох. Група українців подала авторові обширне меморандум про життеві умовини в СССР: колхозний селянин мусить здаватн урядові 500 літрів молока, 32 кільо мяса і 120 яєць. Коли селянин запровадить собі власну корову — мусить здавати з неї одної урядові 350 літрів молока. Кваліфікований робітник дістає в СССР 320 карб. місячно, звичайний — 80-90 карб. В той же час чорний хліб коштує 1 карб. кільо, мясо — 12 карб., масло — 28 карб. і цукор — 5-6 карб. Кара за спізнення на працю карається піврічною тюрмою. Приватна праця поза фабрикою заборонена. Шпіонаж і донощицтво цвіте як ніколи, донощиків треба стерегтися у власній родині. Рівень життя селянина й робітника не виходить понад голодовий рівень. Многі українці готові були скінчити життя самогубством під загразою видачі Советам. Совети хваляться, пише автор, що вони розвязали у себе проблему неросійських націй. Автор незгідний з цим. Єдине, що вдалося Советам, на його думку, це відгородити ті національности залізною стіною від всякого контакту з закордоном, де вони моглиб пізнати, в яких неможливих відносинах живуть вони під російською домінацією. Автор думає, що між окремими національностями СССР існує антагонізм, як напр. між туркменами і вірменами. Українці уважають себе за великий нарід („біг піпл") в порівнанню напр. з литовцями. Автор думає, що лише советська палиця не позволяє їм ворогувати між собою, і мабуть не доцінює факту, що якаб ворожнеча між окремими національностями в рос. імперії і не булаб, над цією ворожнечею домінує загальна ненависть до „советської палиці".

(Дальше буде).

—o—

ДИВНІ НОВИНИ.

ЖІНКА ЖАДАЄ ВІД ЧОЛОВІКА ЗАПЛАТИ ЗА МОВЧАНКУ.

Суддя Блер Ф. Ґунтер з Питсбурга, в Пенсилвенії, мав вирішити важку справу 20-го червня, коли жінка оптометриста Бернарда Нюмаєра зажадала признання їй по $250 місячно від чоловіка за те, що вона мовчить. Суддя хотів довідатися ближчих подробиць скарги і пізваний вияснив це так: „Одна з моїх дочок не говорить до мене пять літ, друга мовчить уже цілий рік, а жінка не говорить до мене десять місяців кожного року. Вона думає, що цим робить мені ласку і жадає заплати". Суддя не міг найти підстави до жалоби і відмовив жаданню жінки.

Шукають своїх рідних

УВАГА: Пишучи до Укр. Допом. Комітету, просимо з початку листа подати, в якій групі і під яким числом є дана особа.

• • •

ҐРУПА: ЛИСТИ.

1345. До односельчан сіл Мочерад, Золоткович, Гусакова, Боєвич, Насіліц, Баличі, Конюшки, Меслятичі і Гориславичі, пов. Мостиська і Перемишль, від Здолщни Петра.

1346. До Морозевич Івана від брата Гарбачевський Івана.

1347. До Фірута Анни від Бабій Евстахія.

1348. До Боднар Василя від сина Боднар Івана.

1351. До Ільницький Івана, Горошкович Яся від Ільницька Мільки з с. Ласичин, Турка.

1352. До Тамарів Юрія з Суботова від сестри Енгель (Кудрицька) Неонілн.

1353. До Головяк Рузі з дому Посипанко від Посипанко Надії з Фемьоринки.

1354. До Хващак Петра, Гаврила і Івана від Вах Марії, дочки Павла.

1355. До Колачик Марії від Комаринський Григорія.

1356. До Зелінкі Теодора (дядько) від Шолдра Тараса.

1357. До Норд (Сенега) Анни і Софії з с. Татаринів, Львів, від Хойнацька Олімпії.

1358. До Пасічник Марії з с. Урмань, Бережани, від Пасічник Гриця.

1359. До Бойчук Володимира і Уляни від Кірховська Евгенії з с. Могильниця, Теребовля.

1360. До Лісний Василя від Лісний Дмитра.

1361. До Олейко Вілліяма від Баран Маргарити.

1362. До Норд Анни від О. Хойнака.

1363. До Кавулич Михайла від Кавулич Юрія.

1364. До Береза Володимира від Фаленднш-Палашевська Люби.

1365. До Мисяк Осипа з Любачівщини, Павлик Параскевії, Зоні і Катрусі з Бушкович, Тернопіль, від Павлик-Саєчакова з Перемишля і д-ра Савчак Володимира.

1367. До Ґалан Катерини з Кметів з с. Підгайчики, Перемишляни, від Костюк Анни з Олексова, Львів, та Коцюбка Андрія і Дижиган Івана від Коцюбка Петра з с. Вівся.

1370. До Гипка Насті з с. Тростянець, Бережани, від Сказкий Ілярія з с. Божиків, Бережани.

1371. До односельчан з села Балинці, Коломия, від Микитюк Івана.

1372. До Стецкович Івана від сестри Сухий Марії (Стецкович).

1373. До Романишин Марії від Романишин Петра з с. Гошани.

1374. До Гордюк Миколи з с. Біличі, Самбір, від Матвіїв Магдалини.

До Щеджеєвський Йосифа і Станислава від Урбаняк Йосифа.

1375. До учеників золочівської гімназії від бувшого директора гімназії Величка Миколи.

1377. До Сивак Григорія і Юлії від Шатківська Марії (Сивак) з Мостиск, Перемишль.

1378. До Липінський Миколи з Городенки від Липінський Михайла.

1379. До Халімон Якима і Олени з с. Мишів, Волод. Вел., від Халімон Одарки.

1380. До Дива Василя від Черкас Степана.

1381. До Вілк Мідорки (Емілія) (Савіцька) з Слобозії-Комарівці, Буковина, від Венке Леонтини (Савіцька).

1382. До Крупніцький Андрія з с. Богатківці, Підгайці, від Заверуха Прокопа.

1383. До Ричерд Сідоні (Музика), Кузима Теклі (Музика), Сотник Катерини (Музика) від Курилович Михалини з Гліннн, Перемишляни.

1384. До рідних і краянів з с. Угнова від Білик Михайла.

1385. До Юростовський Леся від Поточний Андрія з с. Коростенка, Добромиль.

1386. До Кракалій Еміліяна від Томорух Олександра.

1387. До Кросман Михайла, Лени (Пертель), Кельдраук Ени, Кивиляш Леа, Наталії, Валькман Кароля, Ольцвель Августа, Каткас Яна, Оров Йосифа, всі Естонці мали би перебувати в Канада-Дакота, від Партель Антона з Таврії. Хто би тих людей знав в Дакоті, зволить їх повідомити.

1388. До Стасів Ольги (Дмитрів) від Стасів В.

1389. До вуйка гр.-кат. священика з с. Корове (Теофіполь), замешкуючий також в м. Ланівці, Волинь, від Гурська Марії, дочка Анни з дому Ромашевських з с. Грибова коло Ланівець.

1392. До Дудівка Степана від Геча Лемяна з с. Торчиновичі, Самбір.

1394. До Зозук Федора, Михайла і Богдана з с. Перегінська, Долина, від Зозук Василя.

1395. До Римчук Василя від Римчук Миколи з с. Олеші, Товмач.

1396. До Мельник Петра, Степана, Наньчак Михайла з с. Рудинка, Ліско, від Мельник Евстахія.

1397. До Гальма Павла, Гулевич Володимира, Стельмах Миколи від Стельмах Степана.

До Миколишин Василя від Баран Емілії.

До Попик Микити, Володимира і Дідуник Михайла від Дідуник Ілярія.

1398. До Щербин з с. Косяківка, Київ, від Лиса Марії, внучка брата.

1399. До Пастушин Анастазії з Сокаля від Якубовський Івана.

1401. До Шокарчук Лаврентія Афанасевич з Волині від Шокарчук Федора.

1402. До Теремецький Данила від Теремецький Андрія.

1403. До Корчинський Павла і Павловський Михайла від Корчинський Якова.

1404. До Ґошуляк Ігнаца і Фреда від Гошуляк Юлії.

1405. До шваґра від Ляч-Юрченко Антоніни.

1406. До Дзюбинська Константини від Дзюбинський Теодора і Холодняк Юлії з Коломиї.

1407. До Пацула Ярослава від Пацула Михайла.

1408. До Кочанюк Івана від Тухліцевич Панька.

1409. До Винницький Юліяна від Маланчук Степанії.

1410. До Войт Юстини з с. Тершова, Турка, від Войт син Марії.

1411. До Крупа Васимя з с. Тернів, Самбір, від Крупа Дмитра.

1412. До Гайдар Андрія з с. Сновнч, Золочів, і Беньків Марії (Довбас) від Гайдар Йосифа.

1413. До Крук Івана від Павлусь Павла з с. Дичкова.

1414. До Підгірний Михайла, Богун Миколи, Гнатів Олекси, Будишин Миколи, Білоус Івана від Підгірний Михайло з с. Демидів, Бібрка.

1416. До Корпа Павла з с. Новосілки, Золочів, від Кривцун Петра.

1417. До Первак Домініка з с. Накваша, Броди, Юлії, Йосифа, Казіка, Марії від Первак Степана.

1418. До Варга Івана від Варга Василя.

1419. До Гева Леона з с. Гниловоди, Підгайці, від Співак Евгена.

1421. До Юрійчук Никифора, Щербенко Мусія і Григорія з с. Фурманки, Київ, від Юрійчук Максима.

1422. До Писарчук Тетяни з с. Рисвянка, Рівне, від Радовенчук Евфімія.

1423. До Єнсен Мілі від Чир Максима.

1424. До Тарнавський Йосифа, Ґураль Йосифа і Магдалини з с. Дуліби, Ходорів, від Телішевський Василя і Пилипа.

До Кашинська Олени, Москаль Мирона, Худик Антона від Худик Стефанії і Йоаннн з Ходорова.

1425. До Сливар Луки і Федора з с. Присліп, Турка, від Сливар Василя.

1426. До Булавка Марії (Пелехів) від Негребінчик Михайла з с. Вілька Росніська.

1427. До Юрошовський Леся від Поточний Андрія з с. Коростенка, Добромиль.

1428. До Ваврів Петра з с. Проняткн, Тернопіль, від Богданович Михайла.

1429. До Гринчишин Мирона і Теклі (Кисіль) з с. Гущанки, Збараж, від Чорний Мирослава.

1430. До Стокроцька Христина, Качановська Анни від Стокроцька Ольги з с. Вершаки, Збараж.

1431. До Вінтоняк Дмитра з Космача, Коломия, від Трутяк Миколи.

1432. До Сеньків Дмитра з Борині, Турка, Ільницький Івана з Гусне Вижне, Турка, від Ільницький Миколая і Катерини (Сеньків).

1433. До Фелюк Марії (тета) від Зиновяк Степана.

1434. До Курілець Петра з Вишнева, Рогатин, Гук Івана, Лилик з Гербушова, Галич, від о. Олексюк Івана.

1435. До Терлецький Петра від Фляк Івана з Сушиці Рикової.

1437. До Гайдор Андрія, Анастазії, Стефанії, Магди від Гайдор Осипа з с. Сович, Золочів.

До Беньків Марії (Довбас) від Гайдор Марії (Лучків) з с. Свірські Глібовичі, Перемишляни.

1438. До Бендерська Катерини, Умайло Меланії з с. Бобилинці, Бучач, від Виць Пилипа.

1439. До Закалюк Степана з Камянки, Скалат, Таращук Андрія, Фірчук Андрія і Поцілуйло Миколи з Хмелиськ від Рудяк Агафії (Закалюк).

1441. До Маршицький Антона від Котлярчук Еміліяна з Бережан.

1442. До Будник Ева з с. Манаїв, Зборів, від Сеньків Катерини.

1443. До Купчинський Володимира, Серота Миколи, д-ра Скульський, Москвітня від Фаролига Олекси.

До Бойчук Володимира, Макух Славка з Перемишлян від Качала Івана.

1444. До Мерецький Олександра з с. Підгородище, Бібрка, від Ничка Олександра.

1445. До Гишта Марії (Мельник) від Гишта Олени з с. Лішна, Ліско.

1446. До Юнчак Льва від Дорош Ярослава.

1447. До Вольський Андрія з Зеленої Гути, Рава Руська, від Пильчак Петра.

1448. До Стасів Ольги (Дмитрів) від інж. Стасів Венедикта.

1449. До Щепанський Людвік з с. Куряни, Бережани, від Юзьків Володимира.

1450. До Фабіян Олени Олександрівни від Волохова Наталії.

1451. До Бурава Степана, Антона і Олександра, Безпалко Катерини від Бурава Михайла.

1452. До Габак Івана з с. Грозина, Старий Самбір, від Вархоляк Параскевії.

1453. До Паламар Ксені (Шумінська) від Косаревич Миколи з Золочева.

1454. До Савчинський Прокопа і Семена з Поточиськ, Городенка, від сина брата.

По інформації писати до:

United Ukrainian American Relief Committee
P. O. Box 1661
Philadelphia 5, Pa., U. S. A.

В запитах просимо конечно подавати групу і число.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 5. червня 1946 р. помер у 52. році життя

ІВАН КУРЧАК,

член Тов. ім. Маркіяна Шашкевича, від. 94 У. Н. Союзу в Гемтремк, Міш.

Покійний вступив до Союзу в 1924 р. Свого часу був рекордовим та фінансовим секретарем від. 94. Довгі роки працював дуже щиро для добра організації і для народно їсправи. Походив з села Рогиня, пов. Коломия, Зах. Україна.

Похорон відбувся в суботу, 8. червня, з похоронного заведення при участи родини і членів до церкви Неп. Зач. Пр. Діви Марії і на цвинтар Мт. Олівет, — В. Й. П.!

В. Крушельницький, секр.

Дня 20. червня 1946 р. помер у 48. році життя

СЕМЕН МІКЕНКО (Міханцьо),

член Бр. св. Стефана, від. 221 У. Н. Союзу в Шікаго.

Покійний походив зо села Конюшки, пов. Перемишль, Західна Україна. Полишив у смутку жену Павлину і дочку Віру.

Похорон відбувся 24. червня, при участи родини і приятелів з укр. катол. церкви на укр. цвинтар св. О. Николая. — В. Й. П.!

Т. Шпікула, секр.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. — У звіті з нюйорського віча має бути між жертвами на скитальців ще Дмитро Томків $2.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЯКЩО БАЖАЄТЕ ДІСТАТИ ТАКЕ ОБЕЗПЕЧЕННЯ, ЯКЕ БУЛОБ ПЕВНЕ ТА МОДЕРНЕ А ЗА ЯКЕ ТРЕБА ПЛАТИТИ НИЗЬКУ ОПЛАТУ, ТО ОБЕЗПЕЧІТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІМ НАРОДНІМ СОЮЗІ.

ПОШУКУЮТЬ

ГОРОБІЙОВСЬКИЙ ОСИП

зі Львова і його дружина

КАТРІЯ, з дому СУПІНСЬКА

з Іванівки, і дві дочки, пошукують:

1) Тіточного брата **М. МАРТИНЮКА**, сина Евдокії, з села Літовисько, що має жити в Філядельфії.
2) Стрийка **ЯЦКА ГОРОДНІЦЬКОГО** з села Іванівка, має жити в околиці Ню Йорку.
3) **ОСИПА БАБІЯ** з Тернополя.
4) **ДАНИЛА БУДКУ** з Добромиля, має перебувати в Winnipeg, Canada; брат львівського єпископа Никити.

Писати:

HOROBYOWSKY OSYP,
Karlsfeld bei Munchen,
D. P. Center 95-278
UNRRA Aeam Noll 125
Bavaria, Germany.

Пошукую в дуже важній краєвій справі **ОСИФА, МИКОЛУ і АНАСТАЗІЮ СТЕЛЬМАХ.** Вони походять з Підгайців коло Бережан. Прошу голоситись на адресу:

WASYL HUBICKI
15 Lafayette St., Mount Union, Pa.

Задорожний Володимир, син Петра, внук Юрка Задорожного, пошукує тітку **САВЧАК КАТЕРИНУ,** доньку Юрка Задорожного, ур. в Дубрівці Руській, пов. Сянік.

Никига Петро, син Осипа з Топорова, пошукує **ЗЕЛІСКА ІВАНА** з жінкою Мутруною, **ЗЕЛІСКА ГНАТА, ЮСЬКЕВИЧА ПЕТРА, НИКИГУ ВОЛОДИМИРА** з сестрою **Стефанією.** Всі вище згадані особи родом з Топорова, Радехівського повіту. Правдоподібно до війни жили в Шікаго.

Горбач Петро родом з Топорова, пошукує тітку з дому **ГОРБАЧ,** родом з Топорова, повіт Радехів. Правдоподібно живе в Ню Йорку.

Писати на таку адресу:

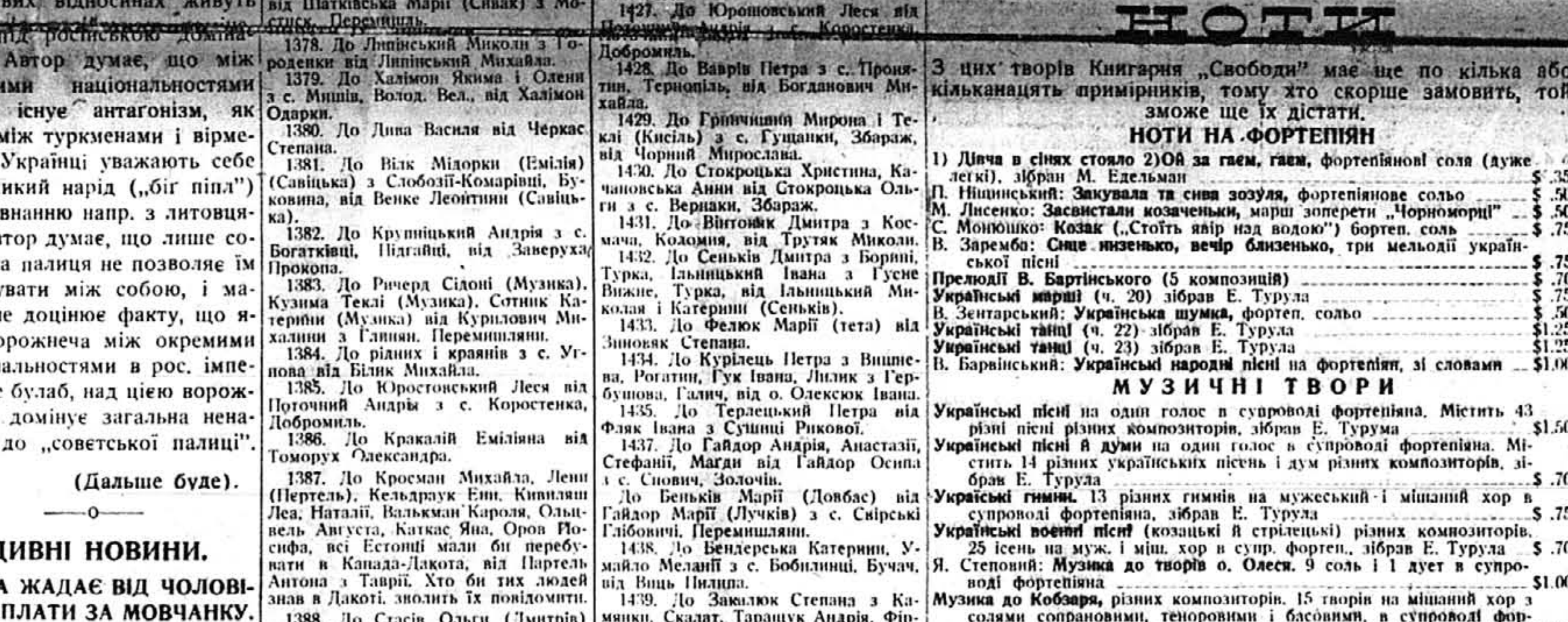
ZADOROZNYJ WOLODYMYR
Rimini, Euklave Lager I., A.Y/F.P.W. Camp, C. M. F. 2728 Z., Italy.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ВРУКЛИН, Н. Й. — Тов. ім. Богдана Хмельницького під Покр. Пр. Тройці, від. 158, повідомляє, що збори не відбудуться в суботу, 6. липня, а перенесено з важних причин на пятницю, 12. липня. Просимо членів прийти на 8. год .ввечір, до У. Н. Дому, 216 Ґренд ул., бо є важні справи до полагодження. — М. Кіт.

ЧЕСТЕР, ПА. — Повідомляємо всіх членів Тов. Запорозька Січ, від. 388, що піврічні збори відбудуться в неділю, 7. липня, в год. 2. пополудні, в У. Н. Домі, 4-та і Ворд ул. Взиваємо всіх членів прийти на збори, бо є важні справи до полагодження. Буде звіт делегата з Конґресу. — За уряд: Весоловський, предс.; Михальцевич, кас.; Сорока, секр.

ТАРЗАН, ч. 1407. Суперечні побоювання.

Коли Джена нахилилася до нього серед несподіваного пізнання, пан джунглів дав їй знак, щоб мовчала.

Тоді зчинилася довга суперечка між начальником, який вірив, що Тарзан це божок з вулькана...

і хитрим доктором, який зрозумів, що його значіння загрожене новим чоловіком. Тому саме він забажав його знищити.

У міжчасі Тарзан неспокійно слідив за вульканом. Він знав, що як лише вода дійде до печері, буде запізно ратувати Джену. Треба щось почати.